cristina ispas

rezervația

cristina ispas

rezervația

cristina ispas

rezervația

poezie

prefață de Bogdan-Alexandru Stănescu

casa de pariuri literare

rezervația de Cristina Ispas
prefață de Bogdan-Alexandru Stănescu
seria Poezie | colecția Prezent

© 2011 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

Cartea a apărut cu sprijinul
Administrației Fondului Cultural Național

© ilustrația de pe copertă: *The Journey* de Adrian Sandu, acryl / pânză, 2010
typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Zaharia, Cristina Maria
rezervația / Cristina Ispas; pref. de Bogdan-Alexandru Stănescu.
– București: Casa de pariuri literare, 2011
ISBN: 978-606-8342-27-6

I. Stănescu, Bogdan-Alexandru (pref.)

821.135.1–1

Cuprins

Viitorul luminos 7

grupul de suport 13

oameni de *weekend*

oameni de *weekend* 17
furtună amicală 19
weekend domestic 21
weekend la mare 22
FM 23
vrabia 24
weekend la corabia 25
second life 26
sinucișii societății 28
micile forțe 29
concediu 31
aniversare 32
weekend la munte 34
weekend la mare 35
oameni de *weekend* II 36
weekend în București 37
alt *weekend* la munte 38
weekend cu prieteni 40
ploaie de vară 42
potboiler 43
film polițist 44
visine 46
moartea în conversație 47
sport 48
repliere 49
weekend în București II 50
des espaces autres 51

Cristina Ispas s-a născut la 29 august 1979, în Corabia.

A absolvit Facultatea de Litere și Masteratul de Literatura Română Modernă și Contemporană la Universitatea din București.

Doctor în filologie, din 2008, cu o teză despre poezia postdecembristă.

A debutat în volum în 2007, la Editura Vinea, cu *fetița. mixaj pe vinil.*

Prezentă în antologiile *La Neagra* (Editura Mirador, 2007), *Nasturi în lanul de porumb* (Editura Brumar, 2008), *poate ne vedem* (Editura Mirador, 2010) și *Echinox* (2010).

Viitorul luminos

E deja loc comun să spui că anii din preajma sfârșitului sau începutului de secol sunt ani marcați de criză în ansamblul creației artistice a perioadei respective. Poezia românească nu face excepție, ea traversând o asemenea criză de aproape două decenii. Bineînțeles, însă, că această criză, în planul creației, are cu totul alte valențe decât în cel economic sau social. Și cred că acest lucru s-a dovedit cu precădere în poezia feminină a ultimilor ani, unde clivajul față de tradiția modernismului nouăzecist s-a manifestat prin exploatarea îndârjită a spleenului, o reprimare programatică a lirismului și cultivarea unui neo-realism cu funcție de protest social. Lucrurile nu au rămas neschimbate, însă, din anii 2000, ci, așa cum o demonstrează volumul de față, cel de-al doilea semnat de Cristina Ispas, anumite trăsături ale liricii feminine douămiiste s-au transmis și valurilor următoare de scriitoare, apărând însă numeroase ingrediente noi.

În cazul Cristinei Ispas și în special al acestei *rezervații* atât de atent și de bine construite, se observă o adevărată punere în scenă a scenariului apocaliptic (folosesc termenul în sensul încărcat de Northrop Frye) : dacă incipitul volumului pare o inocentă punere în funcțiune a Mnemosinei, o tradițională excursie în tărâmul amintirii, finalul acestui *grup de suport* demontează extrem de eficient fragilul edificiu, în două versuri : „de umeri sunt poate atârnate genți / la gât sunt poate înfășurate fulare / de la un timp câțiva continuă să urmărească punctele negre / care se deplasează încet spre stânga / câțiva încep deja să uite / câțiva înnebunesc".

Trecerea de la introul așezat sub un motto din Rilke la corpul central al volumului, *oameni de weekend*, ce stă sub semnul unei scrisori / satiră / protest trimisă (sau nu, din câte țin minte a fost o descoperire fără sursă dezvăluită) de Kurt Cobain la MTV, poate fi percepută ca o alunecare de la trecutul recent la un prezent decupat din peisajul mai cuprinzător al spleenului trăit fără disperare, ci cu răbdarea celui resemnat în fața bolii epocii. Nu vreau să alunec acum pe panta curriculară de tipul „ce spune de fapt poetul", însă decuparea portretului

peste încă zece ani ... 52
paradisul subteran ... 54
competiție ... 56
weekend la țară ... 57
fitter happier. weekend cu bebeluși ... 59

mașinile dezirante
epidemie cu ana ... 63
albinele ... 65
terorismul consensului ... 67
hidrogen sulfurat ... 68
un oraș liniștit ... 69
tehnici ... 71
the city ... 72
prăjitură psihică prefabricată ... 73

sindromul clerambeault
protect me from what I want protect me from I want protect me protect me ... 77
I'm in the basement, you're in the sky ... 78
galeria ... 80
and true love wins / on lollipops and crisps ... 81
this is love that I'm feeling / even in the summer, even in the spring ... 82
credibilă și incredibilă ... 84
click ... 85

filme stricate
zece bile colorate ... 89
spirit desire / we will fall ... 90
each cyborg will die for a while ... 91
so I started to dance / without wearing no seatbelts ... 92
and if I'll have to go, will you remember me ? ... 93
medicamente ... 95
otravă ... 96
moartea dlui popescu ... 97
4, 3, 2, zero ... 99
colonia penitenciară ... 100
sfârșit ... 101

e tratat în termeni de pierdere a teritoriului, transmutarea lui în teritoriul acestei teoreticități nefiind altceva decât *pharmakon.* De altfel, în economia volumului, unde angoasa în fața viitorului este adevărata umbră aruncată atât peste actul scrierii, cât și peste cel secundar, al trăirii, evenimentul existențial își pierde greutatea pe care o avea în poemele colegilor de generație mai vechi. Accentul se mută, încet, încet, în cadrul semnului poetic, de pe trăire, pe text, adică începe, cred eu, să parcurgă în sens invers drumul pe care l-a parcurs în ultimii zece ani.

Bogdan-Alexandru Stănescu

omului contemporan în ipostazele sale de consumator al libertății oferite legal, aka weekend, excursie, mi se pare un demers comparabil cu cel al pictorilor impresioniști, care surprindeau noua burghezie bucurându-se de ceva cu totul nou : timpul liber. Dacă, în cazul lor, demersul era îndreptat împotriva studioului și academismului, adică era un gest critic (mai ales când introducea și o tânără goală pe pajiște) față de pictura contemporană oficială, a extrage omul contemporan în exercitarea falsei libertăți mi se pare un gest la fel de critic, însă aici critica e una socială, iar observația devine act antropologic. În acest ciclu al volumului, poezia este notație succintă, atentă, dispar chiar și acele ruperi de ritm, „urcări în atac" precum cel din incipitul volumului. Atunci când au loc, însă, sunt mult mai blânde, au traiectorii indirecte : „pomii sunt arși iarba uscată și nu ne întâlnim cu nimeni / rarele priviri ricoșează când ne ating, speriate". Asta ar fi o mostră de lirism, o breșă în liniaritatea descriptiv-narativă. Weekendul devine un teritoriu autonom, un spațiu anost, la fel de monoton ca și restul timpului, însă bântuit de nevroze în care societatea, cu toate canalele sale de propagandă, pompează iluzia libertății, a timpului care-ți aparține, pe care-l poți opri prin simpla acțiune a îndepărtării de propria viață. Weekendul are aceeași monotonie demențială, fie că e situat în același cadru în care-ți petreci restul vieții, fie că inventezi fugi mai mult sau mai puțin reușite. Și un excelent instantaneu al acelor ore imposibile din Bucureștiul ars de vară, duminică după-amiaza, când ai realmente senzația că ești ultimul membru al speciei tale bolnave și că antidotul pe care-l porți în sânge e prea prețios pentru a fi împărțit cu mutanții din jur : „e ora la care singurele ființe întâlnite pe străzi / sunt misionarii / în cămășile lor albe, tunși nazi, / și pisicile care se cațără pe nivele / la o fereastră, tălpile cuiva care se bucură de razele târzii, / par două păsări adormite". Sentimentul acelei după-amiaze apocaliptice, extrapolat la nivelul întregii vieți, e cel care domină întregul volum al Cristinei Ispas.

Ciclul *mașinile dezirante* marchează o ruptură în volum, atât la nivel stilistic, cât și semantic. Poezia e mult mai rece, a dispărut tristețea marcată declarativ în primul ciclu amplu, iar absența melancoliei adaugă un luciu de mașină versului, care devine și mult mai amplu. Când vorbesc despre poezie rece mă refer la o acuitate superioară a privirii, o analiză lipsită de milă a unui *environment* populat de maniaci, de depresivi și de schizofrenici care vorbesc despre viață și cum ar trebui să fie ea : „un gol de aer un bătrân care mirosea puternic a alcool o bicicletă care era să dea peste / mine un sandviș care m-a mânjit puțin pe geacă somnambulii care se loveau unii de alții / pe străzi există atâtea posibile explicații aleg una, mă așez la birou"... Chiar și un eveniment familial destul de dureros

Acum, când mă gândesc la toate acestea, mă minunez că am ieșit teafăr din lumea acelei febre și că m-am regăsit în viața obișnuită unde fiecare vroia să fie susținut în sentimentul de-a se găsi printre lucruri și ființe cunoscute și unde cu atâta precauție rămâneai în domeniul inteligibilului. Dacă așteptai ceva, venea ori nu venea; altceva nu se putea întâmpla. Aici, erau, odată pentru totdeauna, lucruri triste, lucruri plăcute și multe altele secundare. Dacă ți se pregătea o bucurie era o bucurie și trebuia să te porți ca atare.

RAINER MARIA RILKE

grupul de suport

a) amintirea
nici n-am avut bine timp să ne strângem
și goarna a scos deja primul țipăt
la adăpostul frunzelor care nu încetau să cadă
în culori calde
pe trupul plin al învățătoarei
grupul prinde viață

b) prietenii
jos de tot
după ce cobori scările
între pereții din piele groasă și caldă
în jurul mesei
sunt prietenii

râd mult
și consumă
pradă unei dulci amețeli

vocile se amestecă se mestecă se amestecă
până când masa devine pentru ei
un obiect fără rost
un loc de joacă prea bine marcat
iar diminețile vin din ce în ce mai greu
atunci grupul se uită în sfârșit la lume
și are impresia că o descifrează
are impresia că o înțelege *perfect*

c) acțiunea
în martie soarele șlefuiește prin casă suprafețele zgâriate
întinde ca-n palmă, prin parcuri, frunțile tuturor
sus de tot pe terasa luminoasă și tandră
sunt prietenii
în jurul mesei
muște care zumzăie fericite în vitrina însorită

Dear Empty TV
the entity of all Corporate Gods
We will survive without you easily — —— the oldschool
is going DOWN FAST
my lifes Dedication is Now to Do Nothing But SLAG something

KURT KOBAIN XXX
PROFESSIONAL ROCK MUSICIAN

pradă unei dulci amețeli

d) amprente
grupul iese în fața clădirii își aprinde țigările
vorbește la telefon
cerul e acoperit de puncte negre

în curând țigările se sting sub pantofi
în mâini apar sticle de apă covrigi
brichete care ajung în alte mâini

un râs iese frânt dintr-un trup
apoi din altul

de umeri sunt poate atârnate genți
la gât sunt poate înfășurate fulare

de la un timp câțiva continuă să urmărească punctele negre
care se deplasează încet spre stânga
câțiva încep deja să uite
câțiva înnebunesc

emoția pur și simplu emoția n-a fost niciodată
un bun detectiv

oameni de *weekend*

o echipă de la TVR, un reporter și un cameraman,
transmit ceva cu bursa de mărfuri pe fundal
un stol de vrăbii trece razant pe deasupra unei haite de câini
o alarmă se pornește din senin
în rest parcarea e goală
tipul care astă iarnă purta un fes roșu la fel ca al meu
trece pe lângă mine și dispare

*

sunt încărcată de bagaje
(dulciuri o sticlă de suc cinci franzele pentru bunică-mea
laptopul două cărți pentru mine și un rând de haine de schimb
restul bagajelor, pentru concediu, le las în mașină)
trântesc portiera cu piciorul
când deschid poarta, un câine pe care nu mi-l amintesc
profită și fuge în drum
pe alee, sub viță, e răcoare
altfel totul e parcă prea tăcut
pe bunica și pe bunicul îi găsesc în casă la televizor
urmăresc nemișcați înmormântarea lui michael jackson

*

între corabia și calafat vegetația a pierdut
controlul
casele sunt înfundate în păduri șanțurile mocirloase
atârnați de garduri sau cocoșați pe băncuțe de piatră
oamenii ne însoțesc cu privirea

între calafat și severin sudul e incandescent
pomii sunt arși iarba pârjolită și nu ne întâlnim cu nimeni
rarele priviri ricoșează când ne ating, speriate

la crivina ajungem pe seară

weekend domestic

doina ne sună dintr-un aeroport
ea și prietenul ei au fost în vacanță în cairo
ea și prietenul ei s-au despărțit în vacanță în cairo
acum zboară spre polonia cu multinaționala
grupul a plecat să devasteze suporturile cu pliante și ziare
să golească automatele cu sandvișuri și cafea
a rămas singură la bagaje
noi suntem acasă
cu instrucțiunile întinse pe masă
ezităm între dulapul de haine și mașina de spălat

după-amiază ieșim înfășurați în fulare până la gene
orașul pare rece și misterios
autobuzele cu care ne întâlnim din când în când
prin zăpada spulberată
pline de oameni în geci colorate
par cele mai vesele întâmplări

ne sună din nou spre seară din varșovia
vrea să știe dacă ne-am mai văzut din întâmplare cu andrei
dacă mai știm ceva de el
până la urmă ne hotărâm
eu spăl faianța în baie dani montează un raft

târziu de tot încercăm cablul pe care l-am găsit prin casă
și semnalul intră, mai mult decât frumos, în televizor

în timp ce vorbesc întruna amețită de alcool
dani mă conduce ferm de mână printr-un labirint de scurtături
printre blocuri

pe cer clipocesc milioane de stele

FM

când am împins ușa de fier o pală de vânt
tocmai scutura din nuc
zeci de foițe galbene. pe FM erau genul de piese vechi
care deși nu-ți plac neapărat
reușesc totuși, cumva, să-ți umfle artificial emoțiile
un câine alb s-a ridicat și a venit spre mine, pe sub imagine
n-am găsit nimic prin geantă să-i dau
m-am aplecat numai să-l mângâi

în dreptul școlii,
câțiva puști de 11–12 ani cu fețele aprinse de joc
au venit la gard și m-au rugat să le pasez înapoi
o minge plină de noroi
am simțit nevoia să le-o trimit tare cu piciorul
dar ce rost avea m-am apropiat și am împins-o încet
peste gard, din vârful degetelor,
iar ei mi-au mulțumit

până la tramvai am încercat să-mi amintesc
ce-mi povestise doina cu o seară înainte
în afară de aripa murdară a mașinii, când am urcat,
de localul rece și sălbatic
nu mi-am amintit însă nimic

după program ne-am întâlnit în centru
să vedem o garsonieră, care nu ne-a plăcut
tu uitasei tot și erai șocant de binedispus

weekend la mare

apartamentul doinei e aproape gol
rafturile din camera în care mă trezesc sunt goale și însorite
în bucătărie aragazul are capacul lăsat
iar în dulap nu găsesc nici o farfurie
numai în dormitor, prin ușa întredeschisă, se văd mai multe rochii
aruncate neglijent pe un scaun

mi-am uitat ochelarii de soare la ea în mașină
îmi trag mai bine șapca pe frunte
până la prima intersecție trebuie să urc puțin
îmi închipui, aiurea, că în vale o să văd marea si vapoarele
dar nu văd decât mai mult asfalt și mai multe mașini

pe plajă cu o pereche nouă de ochelari
mă simt învelită în frumusețe
numai când ies din apa rece e neplăcut

doina nu poate să plece de la birou mănânc singură
în jurul meu multă lume bronzată
o fetiță controlează de la o telecomandă
prin parcarea restaurantului o păpușă pe role
și asta mă ține ocupată un timp

în sfârșit, mă suni, dar sunt prea obosită să-ți răspund

weekend la corabia

scândura se balansează, dar nu se întâmplă nimic,
cana nu se varsă
adun fusta largă sub mine și mă fac ghem sub șopron
când mi se pare că aud pisica pe acoperiș
am deja cafeaua într-o mână
și-n cealaltă țigara
a început să plouă din senin, chiar după ce ai plecat tu
mult timp daisy nu s-a dezlipit de lângă poartă
acum însă o văd venind, printre rondurile de flori,
învelită-n aburi

urmărim o vreme picăturile care ațâță pământul încins
mai sus caisele din grădina vecinei, care freamătă de lumină
și mai sus, la norii negri care se învălmășesc spre oraș,
rămân din nou singură

în câteva ore, soarele arde ca și cum nimic
numai merele continuă să cadă, în vârtej de frunzulițe
o mulțime de părinți și copii se întorc pe stradă
de la grădiniță
copiii îmi par supermici
și manevrabili

vrabia

în noaptea aia am visat grămezi de maci
maci în iarbă, pe marginea drumului, maci în lanul de rapiță
în cimitirul de mașini maci în gunoi
flori despre care știam că nu le îngrijește nimeni
„când ești în depresie tot ce e în afara depresiei
ți se pare complet lipsit de strălucire și de inteligență"
„dar cine spune așa ceva ?"
ai mai stat puțin în ușă apoi ai dispărut
probabil să fumezi pe balcon furtuna trecuse
pilota umflată deasupra mea părea o mare încă înspumată
dar care bătea în retragere

dimineața ai venit după mine în bucătărie
ai scos mecanic din pachet o țigară
mă îmbrăcasem cu rochia nouă afară ningea cu fulgi mici, fără grație
„depresia e atunci când tragi pe tine haine stridente
în momente de maximă epuizare, în cabinele de probă
ceva care crește necontrolat și indiferent"
„dar cine spune așa ceva ?"
ți-am întins peste masă o brichetă

mai târziu, în oraș, te-ai oprit să fotografiezi un grup vesel de copii
mi-ai explicat că eu aș fi fost arhitectul crizei
și că tot eu trebuia să fac ceva
nu mi-a venit nimic pe moment
iar între timp grupul vesel se îndepărtase

când ajungem la corabia
dezorientați din cauza întreruperii bruște
a oricărei activități
ai tăi arată ca un grup într-un aeroport
nimeni nu pricepe nimic
o vrabie aterizează pe masă lângă o nucă spartă
nici ea nu înțelege
din ce film e asta

i-am plasat-o lui și imediat a început să bâțâie din cap

mi-am amintit că tot cu el avusesem mai demult o discuție
despre plictiseala care ar trebui să se vadă pe față
ca un fond de ten de proastă calitate sau așa ceva
dar acum ne împrieteneam în viteză
nu trebuia să fim nicăieri nu ne aștepta nimeni

numai noaptea, după ce ai sunat tu,
am avut senzația că patul e ridicat undeva foarte sus
și un omuleț se tot plimbă agitat pe sub el
iar după o noapte fără somn
zorii vin mai negri și mai intenși ca furtuna

second life

Anyway, it's hot in here
It's hot, that's all I have to say
Floor is hot
The sugarcanes... hot
There is bugs
And muggers
And fourteen year old kids on bikes with guns
Come on over sometime!
Morcheeba, *Let it go*

dimineață, viv și cu mine ne-am dus pe o insulă
în *second life* unde am dansat pe ceva muzică din '80
după care ea s-a teleportat cu o lesbiană
m-a lăsat singură într-un magazin
de unde n-am reușit să-mi cumpăr nimic

apoi m-am întâlnit cu alex
care mi-a povestit cum a încercat și el într-un hotel
să agațe o lesbiană, dar că *n-a prea mers*
mai aveam la dispoziție câteva minute până să plec la job
așa c-am frunzărit câteva peisaje cu ghețari

abia când teo m-a întrebat dacă poți viola pe cineva
în *second life* m-am gândit că s-ar putea totuși
ceva să nu fie în regulă cu mine i-am spus că nu știu
și i-am promis să încerc într-o zi
să violez pe cineva în *second life* pentru el

după job m-am dus pe terasă
un tip nou se străduise în ultimele săptămâni
să convingă grupul că e homosexual
acum toți îl credeau pur și simplu dezorientat și obosit
când a venit era fumat și-a comandat suc de vișine și o bere
de care nu s-a atins
mi-am scos casca pe care încă o mai aveam într-o ureche

micile forțe

băiețelul doarme liniștit la fereastră
cu brațele ușor transpirate aproape că nu respiră
cablurile de la mp3 i se leagănă pe pieptul micuț
ca o împletitură de alge
sub valuri de apă călduță
bunica lui a adormit și ea cu capul căzut într-o parte
cu gura ușor întredeschisă
iar alți pasageri în compartiment nu mai sunt

vin pe rând orășele mici, tăcute, cu gări pustii
orașe mari, înconjurate de gunoaie,
industrii cu cerul lor exotic lanuri de porumb
alte industrii

o bicicletă pe un drum izolat
un cal slab legat de un hidrant
un stol de păsări care abia se apropie de geam
și dispare
pun în mișcare lumea
micile forțe,
mobile și tranzitorii

apoi linia dreaptă se strică vin dealuri vin munți

în gară la severin peronul e plin de cioburi
o femeie aleargă prin ploaie, destrămând bălțile
doi câini se hârjonesc pe sub vagoane
un tip și o tipă se privesc enervați
pe deasupra unei grămezi de bagaje

o vreme nimic și apoi, în vis,
mai mulți copii râzând
o femeie înaltă cu un far în piept
o senzație de durere capul umflat
la craiova niște soldați care păzesc două tancuri

sinucișii societății

vine o noapte când ne punem în sfârșit întrebările fericite
curajoși ca niște copii
când suntem iar gata să ne luăm la trântă
cu fluturele cap de mort
cu șarpele de vinilin
cu noaptea înghesuită-n pădure

când vom înțelege să ne potrivim mai bine pașii
iar gesturile se vor lega la întâmplare, fără proiecții în viitor

nu e nimic de văzut în noapte ce simplu e nimic de aflat
unul împinge cu bricheta o broască în iarbă
altul rupe o frunză,
dintr-un copac plin de ploaie
cine râde ? cine s-a oprit din râs ?
sticlele de bere atârnă și ele, la capătul degetelor,
din ce în ce mai goale

păsările foșnesc prin somn, între frunzele ude
o creangă încărcată de pere coapte
atârnă deasupra unui gard de sârmă
și luminează noaptea,
iar când de la distanță un prieten trimite prin telefon
o voce cu un timbru foarte cald
ciulim toți urechile

*

înapoi acasă, în București, nu e nimeni.
computerul lui dani zace pe jos, cu mutra zdrobită,
iar laptopul meu a rămas la corabia

concediu

spre sfârșitul călătoriei nu mai e nimic de văzut
percepția obosește detaliile dispar întunericul dizolvă
casele din vale, în jurul cărora se tot rotesc egal, de la deva,
oameni și animale, animale și oameni

o nouă dimensiune începe să pâlpâie acolo jos, în filamente
brusc mă simt respinsă
în vagonul de tren corpul începe să se rușineze
părul se cere aranjat în geam mușchii feței se deblochează
bag muzică deschid cartea
pun telefonul la încărcat, dar nu sun încă pe nimeni

blocurile din câmpina abia apar și se retrag
în valea dezordonată lumini sleite de ziua încă puternică
încep să apară la ferestre
în vagon alte siluete se dezlipesc de geam
se apleacă asupra rebusurilor
mângâie tandru firele de la căști oftează prin somn
își aranjează compulsiv hainele șifonate
sau își depun cu grijă ceafa pe tetieră
iar și iar, de o mie de ori, ceafa pe tetieră

tipul de lângă mine se cercetează pe displayul aparatului canon
de parcă ar vrea să-și aranjeze, dincolo, un zâmbet nereușit
dacă nu m-aș fi hotărât, chiar atunci, să mușc dintr-un măr
probabil că și eu
aș fi izbucnit în plâns

râd cu poftă în ploaia fină
brațul drept amorțit ochii cețoși

și în sfârșit mihai în gară cu țigara aprinsă foarte vesel
„azi dimineață mi-a înflorit pentru prima dată muraya“ îmi explică
și îmi face semn spre bar

înainte să-l arunce în singurul parc al orașului

aici e, până la urmă, capătul indiferenței
de aici nu poate începe decât un fel de înțelepciune
un fel de compromis

la păianjenul falangid, cel care supraviețuiește iarna, pe vârfurile munților,
scobind după insectele amorțite sub zăpadă

/ & /

ziua ud cu furtunul betonul
seara ud florile fac repede un duș
și-o vizitez pe maică-mea
îmi dă bani de cadou mi-a cumpărat și un tricou
destul de ok mi-a făcut tort
bem cafea fumăm îmi arată ce haine și-a mai luat
de la SH facem probe etc.

noaptea mă întorc și încui poarta

aniversare

aici e capătul indiferenței
de aici începe un fel de înțelepciune
un fel de compromis

casa e mai mult goală
camerele sunt întunecoase și reci
ca niște planete îndepărtate
dani s-a dus să urce munți
eu am rămas singură cu bătrâna mică și palidă
în fiecare noapte își visează sfârșitul
și mi-l povestește la micul dejun,
în timp ce își înmoaie pâinea uscată
într-o cană de tablă plină cu lapte

în apropierea ei dimineții capătă gustul oboselii
iar privirea se întoarce refuzată de pe lucruri
și atinge moale, leșinat, creierul

azi însă va fi altfel
voi sărbători ciopârțind în grădina din spatele casei nuci verzi
celebrând etica îndepărtării capului de trup:
iată cum pasărea cu gâtul golaș se zbate pe pământ
mult timp după ce cuțitul s-a retras
refuzând să moară în liniște

mă voi gândi la mine
la vârsta când trebuie să iubești dezechilibrat
când trebuie să părăsești definitiv locul
în care morala s-a obișnuit să trăiască comod
să-și tragă singură călușul la gură
ori de câte ori îi alunecă
ori de câte ori nu sunt atentă

la cadavrul tânărului de 16 ani,
pe care ucigașii l-au spălat și l-au îmbrăcat cu haine curate

weekend la mare

în dobromir mă trezește portiera
un bărbat cu o pălărie de paie și o pâine în mână
traversează strada pe muzica noastră
în fața unui bloc pe jumătate prăbușit
un alt bărbat urmărește ceva la televizor
puțin mai încolo, dani cere indicații

în limanu ne sorbim în tăcere dozele energizante prea dulci
un băiețel de 4–5 ani în pantaloni scurți
desenează ceva în aer
când pornim începe să alerge și sare zâmbind
în apele din oglinda retrovizoare

la feribot mai avem două țigări
una pentru el și una pentru mine
doi bicicliști blonzi trec obosiți pe lângă mașinile oprite în soare
un călugăr trece și el pe bicicletă, urmărit de un câine lup
într-un tractor parcat pe marginea drumului
două spinări arse de soare par zeități

când ajungem dincolo, vântul s-a întețit
de sub umbrele decolorate, învelite în nori denși de praf,
bulgăroaicele vând napolitane și detergenți
niște capete de copii sfârâie fericite prin apă
într-o piscină de plastic aruncată pe mal

la 30 de ani, orice atitudine trebuie să fie cât se poate de exactă
din vamă îmi cumpăr ochelari de soare
cu o ramă megastrălucitoare

înapoi la ostrov cafeaua e împuțită
iar mușțele bâzâie parcă cu superputeri

weekend la munte

nu toată lumea poate să râdă, dar toată lumea încearcă
apoi vine marginea pădurii vine lumina vin casele
înapoi la pensiune cineva deschide o revistă
altcineva dă drumul la TV
în plan îndepărtat, un chelner aleargă cu o față de masă în flăcări
un tip și o tipă par să lărgească în jurul lor o conversație
pe masă se adună repede sticle pungi cu snacksuri reviste vechi
când camera se apropie
se vede că tipul și tipa nu-și spun, de fapt, nimic

dimineață în cameră cu laptopul în brațe
mă uit la un *horror*
mi se face ușor frică la unele faze,
dar filmul e inteligent, îl duc până la capăt
grupul se retrage târziu
când soarele mângâie deja creasta muntelui
și pereții încep să se deschidă

la prânz stau toți cu capul în mâini
iar în mașină nimeni nu scoate o vorbă

weekend în București

e ora la care singurele ființe întâlnite pe străzi
sunt misionarii
în cămășile lor albe, tunși nazi,
și pisicile care se cațără pe nivele
la o fereastră, tălpile cuiva care se bucură de razele târzii,
par două păsări adormite

ultimul skateboard părăsește și el
platoul academiei

lume multă, „artistă", la *motoare*
ocupăm două locuri la o masă deja ocupată
vorbim despre ce-am mai făcut
multe nume, fotografii din care nu înțeleg nimic
maria arată bine

o furtună se stârnește din senin
și ne strică seara

oameni de *weekend* II

vara asta totul s-a întâmplat în fugă
am înotat cumva atinși de panică
am întins în grabă și am strâns pătura sub brazi
pe malul râului bogat în păstrăvi
între malul românesc și cel bulgăresc pe insula de nisip
ne-am privit violent–violent
ne-a fost puțin mai bine

apoi am obosit
am ieșit în oraș

în centru, terase chinuite, printre dărăpănături
în cartier, terase spațioase, dar cu muzică proastă

în fiecare zi orele de lucru somnul scurt amețeala spălată sub dușul rece
plimbările de seară
o față cunoscută care se șterge repede în mulțime
un umăr pistruiat în bătaia ultimelor raze
o palmă care sprijină un obraz
familii vesele adunate pe terasă lângă ponton
o tufă de iederă care își croiește drum cu degetele
pe un zid vechi din cărămidă, spre acoperișul fierbinte

sub impresia serii, pe alee,
pletele îndrăgostiților care întrec în înălțime copacii
apoi, dintr-odată, se face frig
oamenii dispar, dintre flori și baloane,
direct în geci de fâș și hanorace

cu pălăria uitată alături, pe masă
niște ochi foarte calmi
ne-am înșelat, pentru că iată adevăratul eroul

dar nu, nu, niciunul dintre aceștia nu este eroul
camera fixează ușile batante,
care nu vor întârzia să se deschidă

alt *weekend* la munte

(perechea nr. 1)
el – mic și țepos
ea – albă și pistruiată
amândoi în portocaliu
cumpără întruna vederi

(perechea nr. 2)
el – blond
părul lung prins în coadă
ea – vopsită negru tunsă cu breton
fetița lor pare să aibă impresia
că toată lumea are bani *de la mami*

(perechea nr. 3)
el – mic slab costeliv
ochelari de soare mari breton răvășit
brațele ei subțiri sunt pline de brățări etno

(peisajul)
drum de munte, cu ATV-uri și buldozere
la poarta obiectivului – bazar
dani mă trage de mânecă
spre taraba cu înghețată
aparatele nu contenesc din țăcănit
zâmbim amândoi, repetat, în gol

(filmul)
mai mulți bărbați stau agățați la bar
pălăriile împinse pe ceafă, cămăși cadrilate
unul dintre ei se ridică și introduce o fisă
piesa e lentă și dulceagă
acesta trebuie să fie eroul

unghiul se schimbă
într-un colț întunecat un bărbat neras,

când mă trezesc
petalele florii de măr
au căzut peste cimentul de ieri
mă sprijin mai bine de tăblia patului
printre pomi se văd urme, în zigzag

dani se enervează în bucătărie pe aprinzătorul de aragaz
și iese să cumpere chibrituri

weekend cu prieteni

mai departe câmpia
moale și fierbinte

mai aproape obiecte mișcate
dincolo de gard

în curte, după somn,
noi metri cubi de ciment

indiferente, pe pervazul înalt,
vrăbiile

până să mă dezmeticesc, grupul parchează
și vine deja pe poartă

la masă vești mai noi sau mai vechi
priviri dezorientate
grupul iese în oraș
crengi legate în grabă cad din salcie
și se risipesc peste farfurii
în grădină vine seara

singură, aplecată deasupra dezastrului
capul pe jumătate plin pe jumătate mort
imaginile se accelerează
o pisică speriată de ceva
sare – cu capul înainte –
prin geamul care se face țăndări
sau poate asta a fost numai imaginația mea
geamul se face totuși țăndări

în noapte, cineva aduce de la mașină
un teanc de haine, cu o lanternă aprinsă deasupra
intră în casă, fără niciun zgomot

potboiler

scaunul înfășurat în mătase cu o fundă mare în spate
eu înfășurată în mătase
un obiect de lux complex
o seară care nu promite nimic

pe masă pahare înalte delicate, în jurul mesei cinocefalii
cupluri care nu-și mai spun nimic, imediat ce rămân fără spectatori
spectatori care se ridică să danseze
cupluri care se ridică să danseze
eu care mă ridic și dansez

apoi iarăși în jurul mesei ochi blânzi dar corupți
o adolescentă obeză traversează sala într-o rochie superbă
un chelner zăngăne o navetă
pe terasă, de-a lungul balustradei, siluete contorsionate
vântul încurcă perdelele și le aruncă-năuntru

târziu spre casă cu parbrizul înecat
printre umbrele smulse din mâini obosite
pe sub crengi chinuite

în dormitor, prin fereastra deschisă a intrat apă
bag în priză bateria de la laptop
și aproape că mă sperii de iggy pop

ploaie de vară

mă opresc cu andra în cișmigiu într-o zi însorită
o vreme ne rotim privirile după lingurițele de plastic
ascultăm muzica păsărilor
în general vorbim puțin și uneori mi-e teamă
apoi ne săturăm de terasă și ne mutăm pe bancă
ploaia vine repede, din senin

un bătrân a adormit cu capul în piept
la picioarele lui, încolăcit în pietriș,
un labrador doarme și el liniștit în lesă

o femeie în salopetă continuă să citească alături pe bancă
deși cartea i se îmbibă de apă
un câine fără stăpân urmărește, la rândul lui nemișcat,
ceva în adâncimea aleii

simt și eu cum mi se relaxează dintr-odată toți mușchii
dar andra s-a ridicat deja și aleargă

acasă îl găsesc pe dani urmărind un film cu un criminal în serie
care spre final se reîncarnează într-un criminal în serie

film polițist

cât timp pedalez corpul se mulează pe aparat
la început nesigur apoi din ce în ce mai energic
imediat însă ce ies în mulțime
nu mai simt decât oboseala

soarele strălucește puternic pentru o zi de iarnă
gluga mea trasă face probabil o impresie proastă
pe o vreme atât de frumoasă

dani încă n-a ajuns las o aspirină efervescentă
să cadă într-un pahar și arunc într-o tigaie încinsă
o pungă de legume congelate

îmi plac culorile vii, intense, pentru o vreme mă țin ocupată

după-masă ne uităm la un film vechi de cronenberg
capul unui tip se pulverizează pe ecran ca o bombă de sânge
după care totul se derulează
în logică de film polițist

după film mâncăm prăjituri ne uităm pe fereastră
soarele nu se mai vede, dar cerul e încă neted și ușor lucios

seara, prietenul elenei îmi explică rar
de ce în fericire suntem toți romantici și retarzi
iar în nefericire avangardiști și inteligenți
prietenul elenei e adolescent ridic între noi un zid al toleranței
și încerc să nu obosesc
la o altă masă o tipă izbucnește într-un râs zgomotos
din când în când mă gândesc la elena
din când în când manevrez capul sub glugă
într-un fel, mi-ar fi spus bogdan,
natura până la urmă tot are grijă să echilibreze balanța
după care ar fi privit într-o parte

moartea în conversație

Are there many little boys who think they are a
Monster ? But in my case I am right said Geryon to the
Dog they were sitting on the bluffs The Dog regarded him
Joyfully
Anne Carson, *The Autobiography of Red*

hainele se răcesc apoi se încălzesc pe noi
printr-un gang apoi prin altul
la prima oră a dimineții
am senzația că octombrie încearcă să treacă pe lângă septembrie
mai devreme
sau cam așa ceva
ne frecăm mâinile să le încălzim

uneori dani se oprește și mă împinge mai aproape de zid
după o noapte nedormită
senzatia că trotuarul e mult înclinat
și clădirile construite undeva în adânc
în aerul rece, orice tensiune se simte inhibată
îmi aranjez mai bine hamul rucsacului, închid ochii
dani grăbește pasul mă grăbesc și eu
punem sângele-n mișcare

în gară ni se face din nou frig
cumpărăm cafea și biscuiți
imensul ghețar suspendat deasupra orașului pare, în sfârșit,
gata să se lumineze

visine

când duc țigara la gură în față la romexpo
îmi simt degetele reci ca metalul
în jur sunt mai mulți care fumează
poartă cu toții ecusoane în piept și se luptă cu vântul
elena a plecat deja la gară am privit-o cum se îndepărtează pe alee
cu rucsacul în spate plin cu haine
cum trece direct prin rotativă, fără să-și scoată mâinile din buzunare,
și iese în dreapta
caut prin geantă găsesc sticluța de *visine,* îmi limpezesc ochii

iau tramvaiul de la 1 mai iau 300 de la romană merg pe jos
mă oglindesc în trenulețul de vitrine
în cafenea nu mai e nimeni
o vreme rătăcesc pe rafturi, apoi te sun, nu vii
cafeaua e deja în fața mea pe tejghea
iar dana îmi face semn din ușă
ne așezăm la masă
fumăm amândouă

vin pe rând ceilalți, întrebăm pe câțiva *ce mai faci*
îi lăsăm să alunece înapoi,
în discuțiile care se aprind pe la mese

tipul de lângă mine arată ca un motan
în puloverul lui de lână în dungi
și pare foarte sincer când îmi spune ceva
numai că eu, nu știu de ce, nu par să fiu de acord cu el
îl las oricum să mă îmbrățișeze vesel, ca pe o cunoștință veche,
înainte să plec

dincolo de ușă
mă înmoi bine în geacă în fular sub căciulă și în noapte

înfășurat în pătură până la gât, dani se uită la un film de război

repliere

terenuri de fotbal scămoșate
copii epuizați de joacă
care se retrag spre casă, pe platoul rece

la orizont copaci mici, de machetă
rețele de grauri care își lărgesc tot mai mult ochiurile
pe deasupra dealurilor cu vii

stau destul de comod pe bancheta din spate
cu capul pe o sacoșă cu haine

numai luminile de la case, când coboară noaptea,
îmi dau impresia că ies prea mult în relief
îl întreb pe dani dacă e obosit și dacă nu vrea puțină cola
îmi răspunde că e ok

multe mașini ne depășesc fără zgomot, numai cu farurile

abia trezită din somn
strecor degetele prin grilaj, încărcată de bagaje,
și daisy se potolește dincolo de poartă
într-o oră suntem la ai mei
ascuns în tubul holului, până să aprindem lumina,
miky latră ca un dement

la corabia e mai frig
două zile tremur încontinuu

sport

dani aleargă
eu mă joc cu bicicleta în urma lui
șerpuiesc prin bălți
mă concentrez când sar câte-o bordură mai înaltă
sau mă uit în spate și-mi țin echilibrul
e o toamnă caldă și aurie, care te ține afară
un cuplu se topește pe o bancă
o geacă umflată așteaptă în stație la billa
două mâneci largi fluturate de curenți
se apleacă de la o fereastră
în rest, nu mai e nimeni
numai mașinile trec neîntrerupt, vâjâind

lătratul unui câine
care se ia după bicicletă
mă face să tresar
mi se pare atât de dement
îmi dă senzația că aerul în jur începe să foșnească
las piciorul jos
și strada se calmează la loc, ne calmăm

dani a dispărut undeva după colț
în urma lui toamna a lipit zeci de frunze perfecte

îl ajung în parc
bărbați îmbrăcați gros joacă un fotbal cam static
pe un teren luminat artificial
spre nord cerul e mânjit de fum

acasă el prepară limonada
eu arunc la sfârșit frunzele de mentă
și ne băgăm imediat la un film

des espaces autres

sub uniforma impecabilă armata e plină de răni
sub uniformă armata e vulnerabilă
dar asta se întâmplă departe și filmul se termină
lista cu *nominees* se termină
lăsăm patul în dezordine draperiile trase și ieșim în ninsoare

la intrarea în mall miros puternic de brad
îmi dau căciula jos și mă uit îngrijorată spre tine
îmi stă ok părul ?
e ceva cu oamenii din jur
sunt atât de aranjați
pot fi ușor confundați cu manechinele
numai accesoriile pulsează intens agățate de corpuri și par vii

în poarta bisericii un tânăr într-o haină militară
doarme învelit de o haită de câini
doi pași mai încolo, mulțimea se înghesuie la patinoar
un timp rămânem sprijiniți de parapet
privim figurinele care se rotesc pe gheață, într-un singur sens
apoi te văd cum îți cauți ceasul sub mânecă și-l tragi la lumină
e încă devreme
și noi n-avem absolut nimic de făcut

weekend în bucureşti II

printre blocuri doi minifotbalişti în tricouri până la genunchi
discută aprins cu mingea în braţe
intriga unui serial latinoamerican
de la o fereastră la parter
mi se pare că aud scârţâitul unui burete de sârmă
pe fundul cratiţei arse
în rest muzica vine peste, amestecată

subţirică, într-un tricou pe care scrie foarte şters costineşti,
o bătrână mă ţine ocupată un timp în tramvai, apoi coboară

în curtea interioară la litere studenţii îşi spun poveştile
perechi de căşti zac abandonate pe tricouri cu diferite inscripţii
civilizaţia în jur se intensifică

la secretariat rezolv pe jumătate
agenţia de turism de lângă pizzerie are lipite pe geam
o mulţime de peisaje frumoase, dar înăuntru nu e nimeni
câţiva muncitori sapă în trotuar,
alţii iau masa la umbra unei vitrine
primăria a trimis maşini să spele asfaltul

când nu mai suport, o dau iarăşi pe acustice
îmi imaginez oraşul văzut de sus şi creierul oraşului văzut de sus
ca o pasăre moartă pe jumătate îngropată în nisip sau aşa ceva

în parc îmi verific *mailul*
dani mi-a trimis fotografii din canada
tim hortons second cup timothy's starbucks
un sac de rafie plin cu ţigări
madi cu tripleţii aurel cu tripleţii o femeie necunoscută cu tripleţii
tripleţii singuri indienii în rezervaţie
şi el nicăieri

de zâmbetele lor

pentru că teiubesccelmaimult, îmi repet singură în fața porții
în timp ce simt cum te apropii în sfârșit în spatele meu,
pentru că teiubesccelmaimult

șiapoidispar

peste încă zece ani

peste încă zece ani o să par cu zece secole mai goală

îmi repet asta în gând în fața porții
în timp ce îl aștept să vizităm faleza

de nicăieri se apropie două adventiste
flutură spre mine cu mâinile lor palide
un mănuchi de pliante
privesc cu foame în ochii plasmatici
până îmi simt degetele pipăind, în propriile-mi buzunare,
promisiunea celor o mie de ani de grație,
inapetența
pentru o așa de îndelungată perfecțiune

de ce oare toți adventiștii, mă întreb, au ochii albaștri ?
îmi vine în minte piesa
care nu se mai termina vara trecută în tramvai
cu *stelele care cad pe un alt cer*
scot mâinile din buzunar și le fac semn să zboare

mi-am repetat-o toamna trecută în vitan
când au apărut la ușă doi puști
tu îți demontai bicicleta pe balcon, n-auzeai nimic,
iar eu m-am ridicat să răspund
nu știu în ce credeau
n-am fost atentă
stăteam pe prag desculță pe scară era frig
numai în creier îmi mai pulsa încă o mică pată
din soarele sistolic al zilei
și ei miroseau așa de bine a pajiști întinse
cu iarba proaspăt tăiată
cu aspersorul fluturându-și grația în rafale
și un aer așa de rece de sidefat începuse să pătrundă în casă
mi-am dorit imediat să mă lipesc –
ca o mică fisură, ca un mic mister răutăcios și negru –

miercuri reușim să gătim
joi și vineri ajungem amândoi prea târziu și nu mai mâncăm
sâmbătă plecăm

încărcăm în mașină cutiile cu gresie și rolele de tapet
dar uităm adezivul uităm trafaletul uităm cadoul pentru maică-mea

floricelele albastre din iarbă au dispărut, iar câțiva pomi par să se fi uscat
numai mușuroaiele de cârtiță sunt la locul lor sub soare,
semn al unei cu mult mai intense
vieți subterane

paradisul subteran

ajungem la prânz
camerele sunt reci și prăfuite
de pereți sunt sprijinite lopeți și furci
pe podea sunt cutii de vopsea și saci de ciment
ne grăbim să deschidem ferestrele
în curte pomii de la metro par să se descurce ok
mai multe mușuroaie de cârtiță se răsfață în soare

noaptea târziu închidem tot și ne ducem dincolo
când deschidem poarta,
un câine dintr-o curte vecină
începe imediat să latre
iar alții
din alte curți
se iau după el

luni, în vizită de lucru
spre sfârșit mă simt deja o dantelă
nu mai înțeleg nimic din ce se întâmplă la televizor,
deși mi se pare că mă concentrez,
nu mai nimeresc manevrele,
iar acțiunile grupului mi se par tot mai confuze

gazda are în jur de cincizeci
are ceva ce nu-mi place
altceva decât rochia urâtă,
decât vopseaua care s-a dus demult, în jos,
pe firele subțiri de păr
grupul nu mai obosește să facă liste să strice liste
din când în când, gazdei îi place să ne lase singuri
cel puțin asta pot să înțeleg

spre amiază soarele spală în sfârșit fereastra

marți reușim să facem aprovizionarea

weekend la țară

în lumina încă puternică, dar mai blândă, blocurile par desenate
doi câini au încremenit la piciorul unui molid
altfel aerul e totuși animat, plin de vrăbii ametite

când mă trezesc bunicul tocmai se-ntoarce de la fântână cu apă rece
mama a stropit prin curte cu o soluție albicioasă
și acum trage cu sete dintr-o țigară
îmi încep expediția în grădină unde regina nopții
s-a încurcat printre vrejurile de mazăre
un fluture își face rondul
o albină aterizează într-o cupolă și începe să lucreze
desfac o teacă de un verde intens
dar boabele nu sunt deloc dulci

dincolo, în curte, conviețuiesc două generații de păsări
o generație matură, de clone albe, grase, cumpărată de mătușă-mea
și o generație mai tânără, de pui pestriți, rahitici,
pe care i-a îngrijit bunicul de mici
alte animale nu mai sunt, grajdurile sunt de mai mulți ani goale
un pui minuscul, negru, care țipă dintr-o lădiță de banane
ține loc de ultima generație

în bucătărie, varza se topește încet în cratiță
dincolo, din ce în ce mai voluminoasă, umplută cu sedative,
doarme bunica

o bicicletă care trece prin pietriș mă trezește
convinsă că s-a pornit ploaia
de undeva din grădină, dincolo de corzile viței,
niște omuleți se-aud vorbind în șoaptă
mă chinui să înțeleg ce spun
dar maică-mea, care și-a uitat cafeaua la corabia
și plecase să caute prin vecini
ne strigă la masă
porția bunică-mii așteaptă să se răcească

competiție

prin stație se prelungește întârzierea
cu încă treizeci de minute
și nu înțeleg de ce îmi ridic ochii
în jurul meu o mulțime de observatori
nu-și găsește locul
inhalez adânc aerul plin de praf îmbibat cu păcură
îmi strâng lucrurile înapoi în geantă
sar peste câteva bagaje abandonate în mizeria care mustește
caut un peron mai liber

o femeie înconjurată de sacoșe
și-a ridicat un picior pe bancă ceva mai încolo
și-l studiază cu atenție
nu înțeleg de ce o face
un tip înalt și slab
care răsare ca din aer în fața mea îmi cere din gesturi
îi întind bricheta și aștept să dispară la fel de misterios
dar tipul o pornește pur și simplu, legănându-se,
în direcția gării

în sfârșit se anunță trenul soarelui
din care imediat coboară o rasă puternică
cu mușchi tineri și bronzați
mă repliez lângă o tipă în blugi mulați și sandale cu toc înalt
care mă studiază cu atenție,
deși e clar că n-ar avea rost între noi, în general,
niciun fel de competiție
tipul ei ajunge primul
dani apare și el bronzat obosit cu un deget pansat

fitter happier. weekend cu bebeluși

intru în vrejurile de zmeură și umplu cu vârf un castron
atentă să nu deranjez gărgărițele
mătur prin curte spăl cimentul cu furtunul
scot sâmburii de la cireșe pentru dulceață
toată ziua mă simt domestică și predispusă la armonie
după-masă soarele atârnă din cer
greu ca o minge de bowling
dau telefonul pe *silent* mă învelesc în cearșaful răcoros și strâng ochii
niciun pitic cu cap rece nu se agită prin visul meu
nicio coadă de șopârlă nu alunecă prin iarba deasă, înaltă,
undeva între niște blocuri

când mă trezesc căldura s-a mai îmblânzit
un puști cu blugi mulați și niște căști mari pe cap,
care intră pe poartă, mă strigă pe nume
dar eu nu-l recunosc
îi zâmbesc oricum

pe la șase plouă frumos, cu spume colorate
pe la șapte ieșim să plimbăm tripleții
în oraș, mulțimea de premianți cu coronițele pe cap
îmi provoacă pentru o clipă sentimentul amintirii
sentimentul perfecțiunii
în parc dăm peste alina și bebelușul ei

pe la zece ies singură cu frate-meu
mamele rămân cu copiii
deși n-am îmbrăcat-o deloc de când am plecat din București,
rochia mea neagră, simplă, miroase a piele de bebeluș

pe un scăunel tras lângă pat, dar ea încă nu s-a trezit

luni, în drum spre job, omuleții de serviciu dezlipesc stratul de lalele
și lipesc în loc tufe de trandafiri
din ce în ce mai grăbite, simt cum picioarele
îmi înlocuiesc, hotărâte, gândurile

But you were safe
in your car the day of the storm, watching traffic
jam all the way down 20th as cars edged towards the
Broadway Bridge. Suddenly a city in crisis and you
full of energy for the first time in months. The radio
your only contact within the disappearing world.
A world turned white. No, not white. Dirty. The worst kind
of colour. Who we imagine ourself to be
is nothing like how we turn out.

ADRIENNE GRUBER

epidemie cu ana

un grup de adolescenți cu măști chirurgicale pe față
în drum spre școală pentru un timp uită de epidemie
râd mult și se unduiesc cu gențile atârnate la șold
ceva îi mișcă din căști
uneori când râd mai tare masca le alunecă
și atunci se opresc puțin s-o aranjeze
apoi își amintesc

zgribuliți pe trotuar, în lipsă de altceva,
câțiva privesc

„îl iubesc la fel de mult" îmi spune repede
„știu că par nebună" după care ochii îi strălucesc puțin
poartă cercei de sticlă mov și părul ușor ondulat, prins cu două clame.
„pentru că ne atingem, cel mult, propriile suflete"
mi-a mai zis privind în ceașca de ceai
în care mai plutea încă un pliculeț sângeriu
la bar *blenderul* rontăia miezul răcoritor al unei portocale

când am ieșit din cafenea omuleți în salopetă
lipeau cubulețe de iarbă într-un părculeț
deasupra căruia cerul părea lustruit de curând ne simțeam bine
ne-am aprins țigările, pe care le-am stins la jumătate
eu am mai rămas puțin în urmă să mă închid la geacă
un câine a intrat pe neașteptate
în porumbeii care-mi forfoteau la picioare
și zeci de aripi s-au zbătut în aer foarte aproape
dar nu mi s-a părut deloc frumos
m-am gândit că ar fi trebuit să-i povestesc despre măști
sau măcar să-i fi spus asta :

Melanie : Lovebirds, Sir ?
Mitch : Yes ! I understand there are different varieties. Is that true ?
Melanie : Oh yes there are.

albinele

Wiser far than human seer,
Yellow-breeched philosopher!
Seeing only what is fair,
Sipping only what is sweet,
Thou dost mock at fate and care,
Leave the chaff and take the wheat.
Ralph Waldo Emerson, *The Humble Bee*

îl văd cum iese din bloc
cum se îndepărtează pe bicicletă, pe sub salcie
îl văd când iese iarăși la lumină, pe lângă pechinez,
care-o pornește imediat în cerc
în jurul pantalonilor de trening ai stăpânului

în fundal părinți foarte aranjați ies din mașini
trăgând după ei copii somnambuli prin parcare
și prin poarta de fier a grădiniței

cățelul înfășoară funia tot mai strâns și mai enervat

când ies în stradă
un băiețel de 8–9 ani și-a ridicat geaca în cap
și refuză să mai comunice cu maică-sa

„dacă albinele ar dispărea,
omenirea n-ar supraviețui mai mult de patru ani"
e *mottoul* unui film
pe care dani mi l-a povestit de curând
și un avertisment pe care l-a lansat mai demult einstein
tot drumul îmi zboară mintea la un roi de albine
care se ridică din câmpul de rapiță
trece de parcurile industriale
lasă în urmă parcurile de distracție
și se rătăcește în rețeaua de telecomunicații

la metrou un băiat vindea dintr-o cutie de carton
un iepuraș alb cu ochii roz
pe care era cât pe ce să-l răstorn
m-am aplecat să-l mângâi pe cap
dar mi-am dat seama că am degetele înghețate
și că mai mult îl sperii

terorismul consensului

petrec cu privirea valurile grăbite în sus și-n jos
pe trecerea de pietoni
firele de tensiune prea întinse peste noapte
se fac vizibile puțin în aer, înainte să se rupă,
dar asta mă ține ocupată numai un timp
mă deschid la geacă îmi aranjez bluza
îmi rulez șosetele le ridic pe gleznă rulez înapoi
roțile frânează din ce în ce mai aproape
stropi murdari sar spre mine din bălți
vânzătoarea din cofetăria în care mă refugiez
împachetează prea repede rulourile
cu niște mâini nepământene, exagerat de fine

un gol de aer
un bătrân care mirosea puternic a alcool
o bicicletă care era să dea peste mine
un sandviș care m-a mânjit puțin pe geacă
somnambulii care se loveau unii de alții pe străzi
există atâtea posibile explicații aleg una mă așez la birou

maniacii traversează dimineața podul intră în clădiri
depresivii ies seara din clădiri traversează podul
dar asta nu ne împiedică să fim oameni
să lipim o conversație măcar în drum spre stație
la sfârșitul programului
despre *viața* care e *așa și pe dincolo*

mă aplec să mângâi un câine care vine pe alee
conversația se reia
viața e așa și pe dincolo
alți câini vin pe alte alei, indiferenți

când mă întorc seara pe podul grant
mă gândesc iar la albine
după ce toată ziua am urmat zeci de *linkuri*
și am deschis o mulțime de ferestre
amenajarea complexă a râului dâmbovița
include zeci de siluete umane, sus pe baraj,
însoțite de câini fără lesă
toată lumea din jurul meu vorbește la telefon
un cuplu ascultă muzică la o singură pereche de căști
un bărbat între două vârste, cu ochelari rotunzi,
se privește gânditor în geam
ascultă și el muzică
ascult și eu

un oraș liniștit

s-a mutat din dormitor își lasă hainele pe jos
evită să mai intre în bucătărie ține câinele numai cu ea
lasă căni de cafea și scrumiere peste tot
crede că tata o înșală
mă sună se descarcă la telefon așteaptă puțin și mă sună iar
analizează la nesfârșit și fără rost
un copil nu strică niciodată o jucărie
doar de dragul de a o strica,
îi explica mai demult lui taică-meu
o strică pentru că vrea să vadă ce e înăuntru
pentru că-l interesează cum funcționează
așa că te enervezi degeaba
așa că mă enervez degeaba

îl sun pe el o sun pe ea îl sun pe el
o sun pe ea înapoi
îmi sun o prietenă

îmi povestește repede are o pauză scurtă
din reflex am sunat acolo unde filmul e cel mai urât
deși ar fi trebuit să-mi dau seama
că implicarea mea nu înseamnă nimic
e implicarea mea și-atât
închid telefonul mă uit pe geam
în ultimii ani, în București, mizeria de pe străzi
pare artă, din ce în ce mai sofisticată

*

mă hotărăsc, pentru că s-a ivit o ocazie,
să-mi duc niște prieteni la corabia
îi ametesc prin centru
îi duc pe străzi pe sub teii înfloriți
le înșir ceva despre istoria orașului:
prostituție celebrul criminal în serie local etc.

hidrogen sulfurat

pe culoarul nostru
sunt fotografii cu mai mulți oameni politici români
și străini

lângă automatul de cafea, într-un loc mai ferit,
sunt numai fotografii cu ceaușescu
poartă căciula lui neagră de miel
și face cu mâna

la doi
nadia comăneci lavinia miloșevici și cătălina ponor
planează liniștite deasupra arenelor
hagi tocmai a tras cu sete într-un balon

la etajul cu resurse umane
un bărbat în jur de patruzeci
trece grăbit pe lângă mine
pe piept îi atârnă o insectă gigantică
cu obiectivul îndreptat înainte
fără să salute, dispare în spatele unei uși
aici nu sunt fotografii
o altă ușă se deschide
și o femeie intră pe culoar într-o fustă plisată
vine în direcția mea, cu o cafetieră murdară în brațe
dispar, la timp

cu volumul dat la maxim în căști
degetele îmi înțepenesc pe tastatură
și nu mai răspund la comenzi
lucrez o știre despre pădurile
care la un moment dat au devenit mlaștini
care au devenit hidrogen sulfurat
care au devenit marea neagră
care într-o zi va exploda

tehnici

mă gândesc la toate acele tehnici de îmbunătățire
de la seruri la arte marțiale
pe care n-am timp să le testez
sau la cum aș derula, cu draperii de metal la ferestre,
metri și metri de filme
la cum mi-aș face liste cu muzici

sau poate aș urmări peste tot câinele ăsta schilod
care m-a scos discret din bloc, aș încerca să-l înțeleg
dacă îmi scot căștile, clinchetul gheruțelor lui
pe aleea umezită de ploaie
și respirația intermitentă
ar declanșa un film mai frumos chiar acum
sau să mă opresc mai bine la parter
să caut ceva la căsuța poștală
și să mă întorc acasă

dacă opresc muzica
mașinile care vin din spate pe străduța îngustă
mi-ar fi teamă de ele și m-aș retrage, poate,
mai aproape de trotuar

a plouat. cineva traversează, ocolind bălțile
în stație, un tânăr vinde niște mere vii
cufundat în liniștea buzunarelor de lână
două adolescente cu genți mari se distrează
un băiețel somnoros
încearcă să se cațere pe trupul firav al bunicului
în tramvai, femei în fuste groase
au mâinile acoperite cu inele
și sacoșele pline cu mâncare

înapoi în centru, ne uităm la oamenii instalați pe bănci la soare,
iar ei se uită la noi

îi prezint pe-ai mei
maică-mea arată bine :
părul strâns, rujată, sandale cu toc
taică-meu pare obosit

înainte să intrăm în alexandria, la întoarcere,
mă răsucesc spre prietenii mei
care moțăie pe bancheta din spate
insist că orășelul e totuși liniștit
plus că lunca dunării e frumoasă,
iar ei mă aprobă din priviri
frate-meu, care n-a dormit de două nopți, conduce mut,
rupt de oboseală

*

„când își pierde teritoriul, fie că îl vinde sau îi este furat,
un om simte o emoție foarte intensă,
care s-ar putea traduce printr-un mixaj de depresie și furie.
pierderea teritoriului, la fel ca la animale, este o chestiune de
supraviețuire
(hrană, adăpost, reproducere)“
maică-mea ia un prosop murdar în mâini îl face ghem
și se duce să-l arunce la coș

prăjitură psihică prefabricată

banca ne va cumpăra o casă într-un bloc solid
construit pentru armată vom fi fericiți
dani va avea destul spațiu pentru bicicletă
eu pentru aparatul de gimnastică
vom colora pereții și vom fi singurii din cartier
fără jaluzele verticale
prietenii noștri vor veni în vizită
vor putea întârzia peste noapte
toamna vom privi frunzele rotite de vânt
primăvara copacii explodând în floare
vom privi pe *webcam* tripleții
le vom spune cât suntem de fericiți
dani își va repara bicicleta pe balcon
eu mă voi strădui să rămân în formă
fiul vecinilor noștri, care are un handicap locomotor,
va face și el între timp exerciții
va merge din ce în ce mai bine

o dată la câțiva ani, madi va zbura peste ocean cu tripleții
îi vom lua de la aeroport
vom dormi înghesuiți, în apartamentul nostru mic militar,
dar vom fi cu toții fericiți
din cînd în cînd eu voi pleca undeva fără dani
din cînd în când va pleca el undeva fără mine
din când în când vom pleca împreună
dar ne vom întoarce întotdeauna
în apartamentul nostru mic, militar,
unde vom fi peste măsură de fericiți

un teoretician american a constatat că societatea postmodernă suferă de handicapul viitorului. a vorbit în cartea lui despre un experiment în care două grupe de studenți aveau sarcina să continue o poveste deja începută. în cazul primei grupe, al cărei început de poveste era la timpul trecut, totul a decurs minunat. în cazul celei de-a doua grupe, care trebuia să continue o poveste începută la timpul viitor, rezultatul a fost deplorabil.

the city

în pat cearșafuri răsucite și calde
un snop de flori mari galbene
iar printre flori pompa ta de bicicletă,
pe care ai uitat-o acasă
în cameră moliciunea tricoului hanoracul gros
în hol tenișii de piele comozi
în mașină un fular voluminos muzica dată la maxim
imaginea dulapului în cap, cu hainele stivuite
orașul în general calm

un motociclist trece în viteză pe lângă o femeie
care împinge un cărucior, dar sunt numai sticle goale
o familie pe role se adună la intrarea în parc
cu o pungă mare de floricele la mijloc. e vânt cu soare

în redacție, priviri prietenoase
care par să se potrivească armonios
cu ce răzbate, când muzica în căști devine mai lentă.
e vânt cu soare
jos pe alee oamenii se grăbesc
copacii plini de lumină se apleacă până la pământ

teza americanului stabilea că societatea umană se va descurca ok numai dacă va reuși să-și facă o idee mai bună despre viitor.

protect me from what I want protect me from I want protect me protect me...

1. scările rulante nu duc în viitor
nu duc într-un film postuman
în care singurătatea pare atât de încrezătoare
scările rulante duc în oraș
stâlpi murdari sub tavanul putred, aproape prăbușit,
oglinzi în rame de fier, deasupra prietenilor, veseli și zgomotoși
lumina sleită și, prin ușa întredeschisă, strada

numai în colțul nostru se vorbește puțin
câte-un zâmbet fără adresă piere neobservat
de când ai încetat să te mai învârți printre mese
capul ți-a căzut și ție în palme

2. lifturile nu duc pe acoperișul lumii
nu duc într-un viitor postuman
în care fericirea pare atât de sigură,
lifturile duc în camere de hotel

acolo unde zac toți șifonați pe mochetă
unde fereastra e sufocată de plante
se sprijină de ea și se ridică
atunci unghiurile se deplasează macheta se strică
în fumul din cameră nu-și mai simte creierul
numai capul gol, un dirijabil care alunecă spre nu se știe ce,
printre nori în destrămare

3. *câmpia s-a potolit*
ca o pătură întinsă pe iarbă
netezită cu palmele
copacii s-au potolit
au înghețat ca niște instalații
păsările s-au ascuns în pliurile cortinei

creierul uman produce căldură ca orice procesor
zece minute fără răcire produc dezorientare
asta ar fi o posibilă explicație
știai că numai în europa ochii măriți înseamnă uimire
și că în japonia ar însemna mânie ?

I'm in the basement, you're in the sky

mă surprind fixându-te cu ochi măriți
pe care îi doresc goliți de expresie
dar nu-mi trece nimic prin cap
și nici nu cred, oricum, că e bine să vorbim
grupul ne privește

dacă amândoi am rămâne mai multe ore
blocați cum suntem la aceeași masă
fiecare cu degetele împletite în jurul cești
cu buzele umede și ușor pătate
grupul, desigur, ar continua să privească

masa e plină de șervețele albe
în care încep, pe rând, să-mi împachetez degetele
tu îți despachetezi ziarul
grupul se plimbă printre mese
mocheta scârțâie, îmbibată de apă
un cap duhnind a peroxid se refugiază de ninsoare înăuntru
grupul își ridică privirea tu îți ridici privirea
îmi captează și mie, pentru un timp, toată atenția
din când în când, grupul îți spune din priviri că nimic nu are sens
și tu îl crezi

când mă întorceam acasă, într-o seară,
un tip care venea din sens invers
a început brusc să meargă cu spatele
n-a făcut nici un semn nu mi-a zâmbit n-a zic absolut nimic
apoi și-a reluat mersul normal
pur și simplu nu i-a trecut nimic prin cap

grupul se ridică
o pornește fără grabă, aranjându-și hainele
prin ușa rămasă întredeschisă
o fetiță tăvălește în zăpadă un caniș negru

and true love wins / on lollipops and crisps

lipită de el într-o fabrică dezafectată în jur mulți necunoscuți
aerul e toxic luminile sar în recul din pereți
muzica e blândă apoi înnebunește
vocile ies direct din gât și se frâng

îndepărtându-se cu el în cap
de scena pe care se mișcă zeii
laserele mângâie muzica vindecă aerul e alcool
pe cer se întinde, ca o plagă, empatia de megahit

seara, în parc, printre copii și mame, povești cu muzici
o femeie frumoasă se ridică de undeva și se îndepărtează pe alee,
acoperindu-și părul cu o eșarfă albă
i-o arată și lui
„she's so eighties", îi răspunde,
însoțind cuvintele și de un gest dezaprobator
iar seara pare, brusc, compromisă

galeria

mă opresc pe scări îmi deschid geaca știu că ești
scot pachetul rup foița caut bricheta
îmi zburlesc părul aștept poate mai vine cineva
să fumăm ceva împreună să schimbăm o vorbă

mult timp nu vine nimeni, iar când în sfârșit apar,
devin repede invizibili și mor, dincolo de ușă

cât reușesc să văd pe geam,
un tip cu o glugă neagră lipită pe spate, cu obrazul neras,
ocupă o canapea cu o tipă tunsă foarte scurt
tipa se ridică face câțiva pași își amintește ceva se întoarce
dar tipul se ridicase între timp și el
las țigara să cadă și intru direct în mulțime
vorbesc și cu tine, normal
ești obosit, iar eu nu mai nimeresc filmul
îți povestesc cum am văzut într-o spărtură în zid un șoricel
și la doi pași mai încolo o pisică
care mânca ceva dintr-o farfurie
de fapt, nu prea are sens ce-ți spun
iar interesele noastre sunt, oricum, diferite

apoi mi se pare că sunt o mizerie luxoasă
mi se pare că se vede că m-am aranjat
că se vede, în general, tot

acasă nu e nimeni. vincent gallo se uită în gol, sprijinit de o mașină, într-un stop cadru

unele cad
altele încă nu
apoi și mai multă toamnă

iarnă
primejdia care devine cumva *mai sigură*
apoi și mai multă iarnă

mesaje de la tine
și mai multe mesaje de la tine

this is love that I'm feeling/even in the summer, even in the spring

primăvara urmăresc stropii de soare, pe aleea de ciment
vara frunzele ca niște peștișori de argint
toamna frunzele ca niște peștișori de bronz
iarna ciorile care se lasă din zbor
direct în stratul de zăpadă

apoi iar primăvară
trupe mici, necunoscute, în baruri subterane
o femeie la o fereastră care vibrează în lumină,
parcă gata să-și ia zborul
un copil care caută o minge

apoi iar vară
solzi uscați fugărindu-se pe asfalt
plimbări lungi prin parc, în jurul lacului
când peisajul se schimbă lent
senzația că-mi adun mai ușor gândurile

apoi iar toamnă
trupe vechi pe stadioane cu muzică moartă
un vânt care se pornește din senin deasupra lacului,
încrețindu-l

primăvară
vorbim la telefon
eu de la casa presei, tu de la biroul tău din centru
și-apoi dintr-odată lângă mine, nervos pe ceva

vară
pe alee, amestecate, lumina cu umbra
apoi și mai multă vară

toamnă
frunzele freamătă, se ating una de alta,

click

nu sunt genul care se îndrăgostește ușor
doar uneori sunt mai atentă
la frig
la cald
la micile obiecte împrăștiate pe masă
de care îmi pot lipi oricând degetele
la acea inexplicabilă erupție a puterii, în mintea liniștită

uneori simt scaunul sub mine ostil
aerul îmbâcsit hainele boțite lumina prea slabă

grupul se prăbușește sub alcool sub noapte
sub discuții care se blochează, din ce în ce mai des
grupul se mișcă îmi atinge umărul îmi deschide ochii

iar apoi nu fac decât să mă gândesc
cât de mult mi-ar plăcea
cu un simplu click pe umăr, întruna tot restul nopții,
să te pot
micșora, mări, micșora

*

te revăd sub ninsoare, în piața romană,
un an mai târziu

credibilă și incredibilă

spre seară am ieșit din casă
cu sentimentul că ratasem deja sincronizarea
în oraș era încă oră de vârf
străzile erau încleiate de oameni
din când în când grupuri se desprindeau din flux
și se stricau pe la intersecții
n-aveam ce face așa că am intrat la *patria*
pe zidul expoziției, în filmul lui næss,
un omuleț alerga să prindă un fluture gigantic
cu o plasă de fluturi minusculă
m-am hotărât că suspansul da
sexualitatea ca motivație eternă și exhaustivă nu
și că nu totul e o problemă de perspectivă

când ai apărut tu,
în blocurile turn luminile începeau, una după alta, să se stingă
numai toamna rămânea bine instalată
cu frunzele moarte și toată drama prin vitrine
ai ieșit de pe calea victoriei, dar n-ai luat-o spre casă

noaptea se terminase luminile se aprindeau în blocurile turn dimineața
venea senină și blândă petrecăreții curgeau în stradă de la petreceri
hârtiile pluteau însorite prin birouri dar noi nu mergeam spre casă
după un timp, la fel ca în geam, unde natura încetase să mai devină,
succesiv, credibilă și incredibilă,
realitatea în jurul nostru începea, în sfârșit, să slăbească

Each little person is a little cyborg
In a little car with a little plan
And each little cyborg is a little molecule
Inflating in my lungs
And my lungs are tiny and tight for it
So I hug each cyborg because each cyborg will die for a while.

OFELIA HUNT

zece bile colorate

rotiri, alunecări pe covor, fracturări din umeri
silueta ei umple tot mai mult
calmul apartamentului, într-o vară umedă la corabia,
cu un soare tulbure

cealaltă, mai în vârstă,
pare în toate mai greoaie
îi spune să plece : „aici noi toți, nu ne vezi tu,
numărăm pe degete
sau despărțim întruna la lumină
zece bile colorate“

copilăria fericită obosește și ea / s-o lăsăm să doarmă

să înregistrăm sălciile care intră răsucite piretic,
cu mii de frunzulițe lucioase, prin fereastra deschisă

cine a lăsat fereastra / deschisă / nu se știe / cine /

să menținem în perfect echilibru această femeie tânără,
în timp ce vorbește cu prietenii ei
„de fapt, n-am zis nimic, eu numai așteptam“

prietenia adevărată obosește și ea / s-o lăsăm să doarmă

să înțelegem mai bine femeia înduioșător de fericită
privind-o cum aranjează la loc, pe raftul șters de praf,
cutii de ceai și condimente
cineva tot îi mai zâmbește, îndepărtându-se dincolo de fereastră

dragostea fericită obosește și ea / s-o lăsăm să doarmă

dar cine a lăsat fereastra / deschisă / nu se știe / cine

each cyborg will die for a while

pe scaune sunt instalate deja
tot felul de obiecte minuscule : bile colorate
o mașinuță de jucărie cu vopseaua cam dusă
un cavaler malta dropsuri verzi batistuțe *zewa*
din care au ieșit niște avioane moi
o mănușă fără degete

se concentrează să organizeze mai bine taberele
o ecuație mecanică, mai puțin complicată,
de asta ar avea acum nevoie

se gândește pe FFW ce viață implicită poate să aibă
și la toată lumea, în general,
ce viață implicită poate să aibă

declanșează în sfârșit conflictul
pe scaune obiectele rămân nemișcate

așteaptă să mai vibreze un semnal de alarmă
în cutia lui de rezonanță, dar nimic. e bine.
gheruțele colorate dorm, adunate sub sân,
un rest de ulei se prelinge înăuntru, se mistuie în țevi

universul e în general calm
își zâmbește singură, în bezna din cabină

ps. vă trimit un mesaj din mica lume capitalistă :
„We were strangers / We were strangers away too long, away too long..."

ce să facă se trezește citește instrucțiunile
începe ziua

lalelele au murit, asfixiate sub folie
trandafirii de zahăr s-au topit,
au intrat în stratul fin de ciocolată
gâtul zebrei îl găsește, pe sub pluș, frânt
iar prietenii îi umblă prin casă desculți
doar ieri a fost petrecere

„suntem aici", îi repetă prietenii,
„așa cum ți-ai dorit, suntem împreună"
și se lasă îmbrățișați
înfășurați cu brațele
strânși la piept
ridicați de la podea
așa mai / trece timpul

udă trandafirul japonez și mușcatele
strânge resturile și paharele de unică folosință
prepară alte băuturi
își pilește unghiile sub veioză
nu se știe cum / trece timpul

o umbră alunecă pe zid
simte cum îi desface pumnul, îi răsfiră degetele
le ține un timp apăsate, ca o mângâiere, dar fermă
e, iarăși, vremea să se trezească

se uită în jur petrecerea pare să se fi prelungit
cineva încă mai doarme pe canapea
cu pătura trasă peste cap
cu picioarele dezvelite
i se pare că e ceva urât în asta

and if I'll have to go, will you remember me?

cristina nu doarme în patul ei
cristina a plecat să ia masa cu ceilalți
în pat hainele ei au încetat să mai aibă miros
în cameră obiectele au încetat să mai semnifice
dezordinea a încetat să mai producă sens

acum e la masă scoate din geantă o revistă
cristina poartă haine din ce în ce mai scumpe
rujuri din ce în ce mai stridente
cristina înregistrează mici succese

în cameră pijamaua se ascunde sub pătură
în sala de mese, cristina trage fermoarul hanoracului
numără în gând câți pași sunt până la hotel

dragi prieteni,
am ajuns la concluzia că supereroii sunt întotdeauna
prea obosiți, după ce au salvat lumea,
ca să se mai descurce și pe plan personal

dragi prieteni,
cineva poate oricând să-ți închidă telefonul,
să găsească un motiv

dragi prieteni,
am văzut filmul, dar nu-mi amintesc nimic

dragi prieteni,
prietenii mei îmi spun că parcă nu mai sunt eu
și ei au întotdeauna dreptate

dragi prieteni,
cele mai triste dintre femei
își acoperă cu degetele lor fine,
la marginea orașului, fiecare zâmbet

so I started to dance / without wearing no seatbelts

se concentrează asupra unei pete minuscule pe sticlă,
ca și cum acolo ar fi microfonul

echipată într-un costum nou, ușor sclipitor, încearcă să explice :
„copiii stau cu plămânii la soare
pe acoperișul orașului. viitorul sună bine"

în timp ce vorbește, mușchii i se relaxează
numai portretele agățate în perete se tulbură,
iar imaginea ei e și ea acolo, suprapusă

omuleții se zvârcolesc pe scaun
hăituiți de scame electrice fragmente de program zgâriate
sau pur și simplu erori
total indiferenți la stimuli –,
dar ea continuă să vorbească

pe ecran apar roți mari de camion,
de pe care se scurge ulei încins
un creier gigantic din sticlă se rotește fără încetare
sub cerul de neoane
explicații care o epuizează
încearcă să danseze, dar nu mai poate

medicamente

seara, după ce colegele ei se dezbracă de halat
și se fâțâie spre ușă, ea mai rămâne
se sprijină în palme, își ridică fundul pe tejghea
deschide căpăcelele de plastic
e adevărat că uneori mai simte
înaintând de-a lungul rafturilor
o rachetă de jucărie
piuitul ei ocolind măsuța cu pliante
țintindu-i ceafa
dar în majoritatea timpului e bine

când e *foarte* bine, își dezbracă și ea halatul
de o mie de ori își dezbracă halatul și iese, cu poșeta pe umăr
de o mie de ori iese, cu poșeta pe umăr

acum e mică de tot
acum e mică de tot
acum e în oraș

cu drag, cristina
cu drag, cristina
cu drag, cristina etc.

moartea dlui popescu

toamna începe la fereastră ca o toamnă din filme
din stradă urcă zgomote înfundate
rar, câte-o pasăre țipă în apropiere
înghesuit într-un colț al patului, ca un pui de pernă șifonat,
se gândește

băiețelul se aude dincolo, pe balcon
manipulează angajații fabricii de pâine,
așa cum a văzut la *țăndărică*, le distribuie superputeri
vântul îi cotrobăie prin hainele subțiri de vară
să-i povestească poate lui ?
dar nu, nu, asta nu e o treabă pentru copii

sau poate fetiței, aplecată deasupra consolei
o mică monstruozitate tandră
care din când în când vine la patul lui
să-l provoace la un tabinet

sau poate tatăl lor, fiul lui, ar fi mai indicat
„mușchi de vită flambat în coniac" tocmai vine să-i explice
„o minunăție"
sau noră-sa, care simt nevoia să intervină
„și să fi văzut casa, mobilată ultralux, ca la paris !"

undeva în pământ
soarele încă mai zvâcnește ca un prunc cald
deși, când îl scot, simte că vremea s-a mai răcit
se încordează, dar patul pare acum moale
și parcă din ce în ce mai mult se topește în goana roților

un fel de epilog :

în aceeași cămașă de lână albastră
au stat pe prag și au privit cerul
dar nici măcar n-au putut vorbi între ei

otravă

vede cum energia dispare din invitați
duce paharele se întoarce cu ele curate
golește scrumierele
apoi iar, pe ce frecvență era ?

energia se duce de tot
dar ochii lor tulburi și triști
încă mai vor să descopere
buzele lor umflate și triste
încă mai vor să rezolve
mâinile lor inexacte și triste
încă mai cer să înțeleagă,
deși la asta se vor pricepe de-acum tot mai puțin

într-o scenă din *trois couleurs*
o bătrână traversează strada pe tocuri țac-țac țac-țac
dar tipul cu pizza sună la ușă o ține de vorbă
plus că intervine și vecina
„poate știe ceva de izolație ?"
o familie nouă în bloc, care urcă cu bagaje, salută timid
apoi iar, pe ce frecvență era ?
privește ecranul fără să înțeleagă
un bărbat deschide o ușă
și tot cerul se năpustește în urma lui
într-o cameră aparent liniștită
jos, sub fereastră,
un alt bărbat răscolește gânditor stratul gros de frunze
iar în jurul lui umbra crește, se adâncește
dar pe cine să-ntrebe ?
invitații dorm, filmul se termină

4, 3, 2, zero

mail de la o prietenă :

„am fost iarăși în club, cu toți gândacii
numai prietenii mei erau frumoși, nemișcați și tăcuți
prin părul lor trecea un vânt plin de culori
am dansat cu toții până la zdrențe
dar, știi și tu cum e, iar își face treaba
și cu fiecare zi e tot mai lacomă decența"

rămâne la fereastră turtind ușor cu pieptul
un buchet de crizanteme uscate
petalele încep să cadă pe calorifer, printre elementi
se uită pe geam la grădinița cu paznicul uitat afară
o jucărie insipidă și murdară
de care nimeni nu mai pare să aibă – cel puțin pentru o vreme –
trebuință

când iese din bloc,
un stol de păsări pare blocat în aer
un vânt călduț îi umflă capul
durerea a mai lăsat-o, deși cu ea se obișnuise
apoi iarăși, gândurile triate cu repeziciune
nituri de lumină care se înfig în carne
în pupilele sedate și secătuite
a și uitat că vorbea la telefon
de la celălalt capăt al convorbirii,
cineva îi râde acum în ureche
fără să știe de ce, simte nevoia să protesteze :
„dar nu, nu,
e așa cum zic,
nu mai râde"

așa de tare se întețise vântul
strălucitor și dezastruos,
undeva deasupra cei perfecți trebăluiau

sfârșit

omuleți în alb montează și demontează copaci, în fața ferestrei
ascunde și ea florile care se ițesc vesele, de sub frunzele prăfuite,
le scoate la lumină, le ascunde din nou

micile evenimente ale zilei au fost gestionate
mesele și ziua de lucru s-au întâmplat deja
poate acum să iasă în parc
unde copiii întorc capetele și o privesc mirați
își părăsesc leagănele și ea atunci simte o durere în brat
de parcă i l-ar smulge cineva
dar e bine că simte
caută, ca întotodeauna, un loc mai la margine :

zânele își scutură părul la soare
piticii beau limonadă pe terasă
elefanții se pierd în mulțime
pisicile adorm și dispar

ploaia se pornește din senin
picături din ce în ce mai repezi
prin ploaie pași smuciți
pe chipuri, senzația că e din ce în ce mai bine
senzația că e din ce în ce mai rău
o surprinde o tăietură pe dinăuntru
care se stinge spre tâmple
un acord dintr-o piesă nouă
apoi imediat muzica începe să sclipească în jurul ei dementă
ca o rochie de prințesă

părul ud al prințesei
părul prințesei

colonia penitenciară

camera nu s-a schimbat
sentimentul că nu se poate așeza nicăieri
o murdărește până la urmă iese

la telefon, vocea părea golită de orice tandrețe
o bătrână într-o casă cu frig, între un câine și o pisică
acum pare mai umană
chiar dacă memoria s-a dus, răspunsuri automate încă mai vin,
conversația curge aproape firesc

în schimb, bătrânul vorbește singur în bucătărie
îl pândește prin gemulețul de la ușă
a văzut documentele, dar se preface că nu știe nimic
„un teanc de facturi" o să spună, „atâta tot"
lui îi place să plimbe câinele
mai ales seara târziu, pe întuneric,
să-l simtă cum zvâcnește viu în lesă
parcă îi dă putere
nici la televizor nu se mai uită
„călăii n-ar fi existat" zice „dacă n-ar fi inventat creștinii
pedeapsa capitală"
întinde piciorul cu pantoful lustruit
scutură puțin pantalonul, ca să nu facă genunchi
„așa că pentru mine e clar cine e vinovat"
face o pauză :
„toți sunt"

în timpul ăsta, nepoțelul se descurcă singur
desenează în camera lui
nu știe să facă decât avioane așa că face avioane
pe care le împrăștie apoi pe jos
și le șifonează sub picioare

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul

Uniunii Scriitorilor din România

NR. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001

B.C.R. UNIREA | BUCUREȘTI